

Izaiáš 42:1-4 ¹Hle, můj otrok [služebník], kterého budu pevně držet [podpírat], můj vyvolený, jehož si má duše oblíbila. Vložil jsem na něj svého Ducha, a přinese právo národům. ²Nebude křičet ani se pozdvihovat ani nebude venku slyšet jeho hlas. ³Nalomenou třtinu nezlomí a hasnoucí knot [oba výrazy představují slabé a utištěné] nehasí, bude vynášet pravdivý soud [k pravdě vyvede právo]. ⁴Nezemdlí ani se nenalomí, dokud neustanoví v zemi právo. I ostrovy budou očekávat na jeho zákon.

DA – Touha věků 353.1 Kristus nikdy nezamlčoval pravdu. Vždy však mluvil s láskou. Ve styku s lidmi byl velmi ohleduplný, uvážlivý a pozorný. Nikdy se neprojevoval hrubě, nemluvil zbytečně přísně a nezraňoval citlivé lidi. Neodsuzoval lidskou slabost. Neohroženě napadal pokrytectví, nevíru a nepravost. Činil to však s nesmírnou lítostí. Plakal nad svým milovaným městem Jeruzalémem, které Jej odmítlo přijmout jako cestu, pravdu a život. Zavrhl Spasitele, který je miloval tak, že mu lítost zlomila srdce. Každý člověk byl v Jeho očích nesmírně cenným. (srv. TV 223.3)

Ed – Výchova 79.1 Kristus byl věrný a zároveň dokázal kárat hřích a nazývat zlo pravým jménem. Nikdy nežil na této zemi nikdo, kdo by tak nenáviděl zlo a tak neohroženě se proti němu stavěl. Už Jeho samotná přítomnost byla výtkou všem nepravdivým a přizemním věcem. Ve světle Jeho čistoty viděli lidé vlastní nečistotu, začínali chápat ubohost a nesprávnost svých životních cílů. Přesto je Pán Ježíš přitahoval. Stvořitel člověka znal hodnotu lidského života. Zlo považoval za nepřítele těch, kterým toužil přinést požehnání a záchranu. V každé hříšné lidské bytosti viděl Boží dítě, které může být přivedeno zpátky do Boží rodiny a mít privilegium společenství a vztahu s Bohem. (srv. Vy 48.6)

Ed – Výchova 79.2 Jan 3,17 "Vždyť Bůh neposlal [svého] Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn." Při pohledu na utrpení a ponížení lidí — tam, kde bylo patrné jen zoufalství a zkáza — dokázal Ježíš Kristus vidět naději. Kde byla jen nouze, viděl příležitost pro povzbuzení. Přijímal všechny pokoušené, zdeptané a ztracené, ne aby je odsoudil, ale aby jim mohl dát své požehnání. (srv. Vy 48.7-8)

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 294.1 Spasitel byl plný soucitu a lásky. Nikdy neodmítl upřímně litujícího člověka, ať už byla jeho vina sebevětší. Tvrdě však odsuzoval pokrytectví všeho druhu. Je seznámen s hříchy lidí, zná všechny jejich činy a tajné pohnutky; přesto se od nich v jejich nepravosti neodvrací. Přimlouvá se za hříšníka a domlouvá mu a v určitém smyslu — v tom, že sám nesl slabost lidství — se mu staví na roveň. **Izaiáš 1:18** "Jen pojďte a proberme to, praví Hospodin; jsouli vaše hříchy jako šarlat, zbělejší jako sníh, jsouli rudé jako purpur, budou jako vlna."

RH – časopis Review and Herald, 18. července 1882, odst. 7 Kristova čistota a svatost však proti Němu vyvolala nenávist bezbožných. Jeho život plný sebezapření a bezhříšné oddanosti byl pro pyšné a smyslné lidi neustálou výtkou.

RH – časopis Review and Herald, 18. července 1882, odst. 8 Nemohli strpět Jeho neohrožené výtky, jimiž odhaloval pokrytectví a odsuzoval nemorálnost. Když je nabádal, aby odložili své nepravosti, odvraceli se od Něj s posměšky a opovržením. Nedokázali snést záři bezhříšného charakteru. Ten až příliš zřetelně odhaloval jejich vlastní nedostatky. Podobně jako náboženští učitelé Mu záviděli Jeho vliv na lidi a obávali se, že oni a jejich učení budou přehlíženi.

COL – Kristova podobenství 293.3 Záviděli Kristu krásu Jeho charakteru. Ježíšův způsob vyučování zdaleka převyšoval ten jejich a z Jeho úspěchu měli obavu. Kristus je káral, odhaloval jejich pokrytectví a ukazoval jim, jaké následky bude mít jejich jednání. To je dohánělo k zuřivosti. Pálily je výtky, jejichž oprávněnost nemohli popřít. Nenáviděli ideál spravedlnosti, který Kristus vždy představoval. Viděli, že Jeho učení odhaluje jejich sobectví, proto se rozhodli Jej zabít. Nenáviděli jeho opravdovost a zbožnost, Jeho duchovnost, která se projevovala ve všem, co dělal. Celým svým životem káral jejich sobectví... (srv. PM 149.4)

DA – Touha věků 356.1 Ježíš nikdy nezískával pokoj za cenu kompromisu. Miloval všechny lidi, ale nikdy nebyl shovívavý k jejich hříchům. Byl jejich přítelem a nedokázal mlčet, když viděl, že jdou po cestě vedoucí do záhuby.... Skutečného pokoje nikdy nelze dosáhnout ústupkem v zásadách. Kdo chce zůstat věrný zásadám, narazí na odpor. (srv. TV 225.5)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 29.2 Proti Spasiteli, který přišel vykoupit ztracený svět, se postavily spojené síly nepřátel Boha i lidí. Zlí lidé a padlí andělé se spojili v nemilosrdném odporu proti Knížeti pokoje. I když se v každém Jeho slově i činu projevoval božský soucit, pocítil vůči sobě nejhorší možné nepřátelství, protože se nepodobal světu. Poněvadž neschvaloval projevy zlých vášní naší povahy, vyvolal ten nejzuřivější odpor a nenávist. Něco podobného prožívají všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši. Mezi spravedlností a hříchem, láskou a nenávistí, pravdou a lží je nesmiřitelný rozpor. Kdo ukazuje Kristovu lásku a krásu Jeho svatosti, odvádí poddané ze satanova království. Kníže zla se tomu snaží zabránit. Všichni, kteří jsou naplněni Duchem Kristovým, musí počítat s pronásledováním a potupou. Způsob pronásledování se sice s dobou mění, avšak princip — duch, který stojí v pozadí toho všeho — se nemění. Je to ten stejný duch, který ničí Pánovy vyvolené již od dnů Ábela. (srv. MON 24.1)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 32.1 Nikdo z lidí nebyl pomlouván tak krutě jako Syn člověka. Posmívali se Mu a tupili Ho, protože byl bezvýhradně oddaný zásadám Božího svatého zákona. Lidé Ho nenáviděli zcela bez příčiny. (srv. MON 25.2)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.6 Kolik je těch, kteří slyší slovo pravdy, ale nenávidí poselství i posla, protože pravda narušuje jejich klamavé praktiky!

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.7 Kristus pokračoval: **Jan 8:38** "[Já mluvím o tom, co jsem viděl u \[svého\] Otce, a vy činíte to, co jste slyšeli u \[vašeho\] otce.](#)" Tato slova jasně představují dvě skupiny lidí – děti světla, které jsou poslušné pravdě, a děti temnoty, které pravdu odmítají (Rukopis 136, 1899).